

In memoriam Viktoro Kudrjavcev

Viktor Vasiljeviĉ Kudrjavcev (1957 – 2014) – elstara rusa urala esperantisto, propagandisto de Esperanto, fervora kursgvidanto, redaktoro, movada aktivulo. Tiu ĉi memorfolio estas suplemento de la PDF-formata memorlibro, kreita de geamikoj kaj kolegoj okaze de la dekjara mortodatreveno de Viktoro en 2024.

Rememorante Viktoron

Antaŭ 10 jaroj, la 1-an de aprilo 2014, en la 56-jara aĝo forpasis nia amiko, urala esperantisto-aktivulo, mia edzo Kudrjavcev Viktoro (1957-2014). Verdire, estas nekredeble, ke jam traflugis tiom da tempo; mi perceptas ĉion tiel, kvazaŭ tio okazis antaŭnelonge, kaj en ĉiuj detaloj mi memoras tiun subitan kaj neatenditan vivfrapon. Kun Viktoro mi konatiĝis dum OrSEJT-23, okazinta en 1981 apud Taŝkento (tio estis la unua granda Esperanto-renkontiĝo, kiun mi partoprenis post mia esperantistiĝo).

Dum preskaŭ 14 jaroj ni estis geamikoj, vizitis unu la alian gaste, interkorespondis, renkontiĝis dum la tutlandaj Esperanto-aranĝoj. Nur decembre de 1994 ni decidis geedziĝi, jam estante tiam ne gejunuloj sed mezaĝaj, konsciaj homoj, kaj kune ni travivis 20 jarojn. Mi povas diri nun, rerigardante nian vivon, ke en nia vivo pli gravis amikaj interrilatoj ol la rilatoj inter edzo kaj edzino (ĝenerale mi opinias amikecon en la vivo pli grava kaj valora ol ĉiuj aliaj homaj interrilatoj kaj eĉ ol amrilatoj). Nia kunvivo ne estis ĉiam glata, ĝi havis kaj sufiĉe komplikajn periodojn, kaj ni estis tre diversaj homoj, sed ni ambaŭ ŝatis Esperanton kaj estis fidelaj al ĝi, kaj Esperanto nin tre forte ligis.

Ni strebis vivi aktive, iniciatis kaj okazigis multajn Esperanto-aranĝojn, penis unuigi uralan esperantistaron. Ĝenerale ion organizi kaj realigi kune estis multe pli facile! Ni dum pli ol dek jaroj kunredaktis kaj eldonadis nian revuon “Komencanto”. Ni multe vojaĝis, partoprenante Esperanto-aranĝojn enlandajn kaj eksterlandajn. Do, nia vivo ĉiam estis interesa, eventoplena... Kaj ankoraŭ unu trajto estis komuna por ni ambaŭ: optimismo. Ni ne ŝatis plendi pri la vivobstakloj, ĉiam esperis je ĉio pli bona kaj kun la espero movis nin antaŭen. Viktoro estis tre entreprenema kaj agema homo, li neniam ŝatis trankvile kuŝi surkanape, nenionfarante. Lia kapo ĉiam estis plena de diversaj ideoj pri tio, kion fari, provi, lerni. Li multon faris por Esperanto: konstante verkis informajn artikolojn pri ĝi kaj dissendis ilin en diversajn revuojn kaj gazetojn, gvidis Esperanto-kursojn, lanĉis siajn Esperanto-paĝarojn en sociaj retoj, kontaktis multajn esperantistojn kaj instigis ilin al kreado en Esperanto k.t.p. Li aprezis humuron, lia plej ŝatata humoristo estis Miĥail Zadornov; unu el plej ŝatataj liaj rubrikoj en “Komencanto” ĉiam estis anekdotoj kaj aforismoj; en la libroŝranko en la balkono de nia loĝejo ĝis nun estas granda stako de lia ŝatata humura revuo “Krasnaja Burda”.

Kaj jen la paradokso de la vivo: tia gaja kaj ŝercema homo lasis tiun ĉi mondon la 1-an de aprilo, en la Tago de ŝercoj kaj mistifikoj en Rusio. Mi bone memoras, kiel ni malfruvespere la 31-an de marto telefonparolis, (ĉar li deĵoris tiun tagon en la laborejo) kaj li pensis pri tio, kiel ni ŝercu kaj gaje mistifiku uralajn esperantistojn en nia dissendolisto. Sed Viktoro bedaŭrinde jam ne povis realigi tion, ĉar Urĝa helpo matene la 1-an de aprilo forprenis lin kun la koratako kaj veturigis al kardiocentro, kie li forpasis post nur kelkaj horoj. Oni diras, ke la homo daŭras “vivi” dum oni memoras lin, des pli kiam iu daŭrigas la aferojn, kiujn li opiniis gravaj en la vivo. Okaze de la hodiaŭa malgaja memordat-reveno ni hele rememoru Viktoron kaj ni daŭrigu aktivi por Esperanto en nia Uralo! Estu lia animo en paco, kaj li “ridetu” al ni de la ĉielo, aprobante niajn farojn.

Marto 2024
Raja Kudrjavceva

Arkivo de la revuo "Komencanto" (1998 — 2008)

<https://komencanto.ru/>

Viktoro Kudrjavcev (08.10.1957 – 01.04.2014)

Viktor Vasiljeviĉ Kudrjavcev naskiĝis la 8-an de oktobro 1957 en la urala urbeto Niĵnjaja-Salda. Post la fino de la politeknika instituto en 1980 en la sudurala industria urbo Ĉelabinsko li fariĝis diplomita inĝeniero-elektristo. En la jaroj 1980-1982 Viktoro militservis en Sovetia armeo kiel milita inĝeniero de la fama raketa lanĉejo Bajkonuro en Kazaĥio, partoprenis kosmostartan pretigon de pli ol kvardek diversaj spacaparatoj kaj ŝipoj, preparadis raketajn startojn kun unuaj eksterlandaj kosmonaŭtoj, ricevis memormedalon okaze de la 25-jariĝo de la startigejo Bajkonuro. Ekde 1986 li konstante loĝis en Jekaterinburgo.

Viktoro unuafoje informiĝis pri Esperanto kiel lerneĵano, legante la fikcian romanon de Isaj Davidov “Mi revenos post mil jaroj”, kie en tre fora estonteco Esperanto estis menciata kiel delonge formortinta planlingvo, kaj la teranoj parolis jam la tuthomaran “globan” – hibridan lingvon el la rusa kaj angla. Sed subite en 1976 li konatiĝis en la Publika urba biblioteko de Ĉelabinsko kun reale vivantaj kaj “tute neformortintaj” esperantistoj, varbantaj homojn al nova kurso de Esperanto. Estante tre scivola juna homo kaj kapabla studento li ne povis preterlasi tiun ĉi favoran eblon ekkoni la lingvon kaj samjare en majo li finis la bazan kurson gvidatan de Viktoro Laptev ĉe Ĉelabinska esperantista klubo.

Somere li partoprenis la faman SEJT-18 en Tiĥvino. Jen kiel li priskribis siajn tiamajn impresojn. “La esperantista tendaro konsternis min per sia neordinara etoso, kia neniam troveblis en la instituto, Komsomolo, en aliaj institucioj de la kazernaspekta USSR. Ĉio estis saturita ĉi tie per la aero de libero kaj malstreĉiteco. La vivo fontis ĉi tie! La tendaro tiom ŝargis min energie, ke reveninte en Ĉelabinskon mi tuj organizis novan kurson de Esperanto, kvankam mi mem povis tiam apenaŭ instrui kaj paroli en Esperanto. Sed la entuziasmo agitis min...”

Ĉu povis Viktoro kiel esperantisto resti nur senpretendema movada figuranto? Kiu konis lin bone, precipe lian karakteron, kies plej reliefaj trajtoj estis laboremo, vivĝoja entuziasmo, reala entreprenemo kaj kapablo aŭdace fronti novajn projektojn, tiu konfirmus, ke sen aktiva sinteno li apenaŭ povus memrealiĝi ankaŭ en la esperantista medio. Lia destino estis fariĝi aktiva esperantisto kaj ĝui dum sia tuta vivo Esperanton, kiu liaopinie “estis ne nur lingvo, sed granda, varia, multkolora, mirinda kaj neripetebla mondo!”

Li vigle interesiĝis pri multaj aferoj en la vivo: politikaj problemoj, kulturaj temoj, lingvaj kaj movadaj demandoj, mondvojaĝoj kaj kapablis ne blinde observi ies opiniojn kaj ideojn, sed fari memstarajn analizojn por trovi propran neafektitan starpunkton pri diversaj faktoj kaj eventoj. Tamen malgraŭ sia suverena pozicio li neniam strebis esti dominanto en la interpersonaj rilatoj kaj sciis trakti homojn amike kaj egalrajte.

Jen kelkaj respondoj de li al la demandaro destinita por persona retpaĝo.

Klereco: supera.

Fakultato: aparatkonstrua de Ĉelabinska Ŝtata Politeknika Instituto.

Vivpozicio: modera.

Vivkoncepto: sekulara humanismo.

Interesoj: la planlingvo Esperanto, sporto, aktiva ripozo, vojaĝoj.

Ŝatata muziko: trankvila, melodiplena, popola, barda.

Ŝatataj filmoj: ora kolekto de plej bonaj sovetiaj filmoj.

Ŝatataj televidaj programoj: humuraj, sprite intelektaj, ŝercaj.

Ŝatataj libroj: rusa klasika literaturo kaj multo alia.

Ŝatata sporta ludo: retpilko.

Ŝatataj citaĵoj: aforismoj.

Viktoro estis patrioto de Uralo, li ŝategis sian “malgrandan patrujon” al kiu fidelis ekde la infanaĝo kaj ĝis la lastaj tagoj. Li serioze studis regionografion, bone sciis geografion kaj historion de la provinco, multe turismis tra pitoreskaj ĉirkaŭaĵoj de Jekaterinburgo, kelkfoje unuope boatnavigis sur la rivero Ĉusovaja. Li ne nur scipovis pasie rakonti pri la uralaj naturbelaĵoj, sed ankaŭ tentis geamikojn kaj samklubanojn al neforgeseblaj kolektivaj piedmarŝoj kaj semajnfinaj vizitoj al unikaj naturaj objektoj.

En la komenca periodo de sia agado li aktive korespondis, starigante amikajn ligojn kun multaj alilandaj gesamideanoj, danke al kiuj li faris interesajn eksterlandajn vizitojn. Krome li sukcese realigis memstare kelkajn gravajn projektojn. Pli ol dudek jarojn Viktoro gvidis propran korespondan kurson de Esperanto. Unue la kurso funkciis paperpoŝte, poste ĝi fariĝis koresponda reta kurso. Varbante al sia kurso lernantojn, li senlace publikigadis centojn da informartikoloj en la landa

gazetaro. Furoran lavangon de aliĝpetoj provokis lia artikolo pri Esperanto en la populara porinfana magazino “Pioner” (Junpioniro), kies eldonkvanto (1990) atingis pli ol 4 milionojn da ekzempleroj.

Ĉi tiu grandskala instrua projekto generis ideon pri la eldonado de bulteno “Komencanto” por korespondkursanoj ekde 1992, sed en 1998-2009 la modesta bulteno jam populariĝis tutmonde kiel internacia revuo por komencantaj aŭtoroj kaj komencantaj esperantistoj ofertanta komfortan niĉon al verkemuloj de pli aĝaj generacioj ol ekzemple “Juna amiko” kun ĝiaj preferataj porlernejana kaj infana celgrupoj. En 2005 Viktoro kaj lia edzino Raja laŭ la invito de la nacia Organiza komitato prezentis “Komencanton” al la 92-a Japana Esperanto-Kongreso en Jokohamo.

En la epoko de la Interreto Viktoro aktive ekuzis novajn teknikajn kontakteblecojn, lanĉinte du proprajn popularajn paĝarojn: “Koresponda Servo Universala”, kiu havas nun pli ol kvincent korespondpetintojn el dekoj da landoj; ruslingva projekto “Esperanto-plus”, prezentanta multajn informajn materialojn pri la lingvo kaj esperantista agado. Ekde la starto de la paĝaro “Ural-Siberia esperantista movado” li estis ĝia konstanta afiŝanto kaj lingva redaktoro.

Viktoro estis veterano de Rusia Esperantista Unio, multjara membro de UEA, grava organizanto de la esperantista movado kiel en la landa skalo tiel ankaŭ en Uralo. Dum pli ol tri jaroj (2002-2005) li estis estrarano de Rusia Esperantista Unio, respondeca pri la regiona agado. Sed pli frue, ekde 1988 ĝis 2001, li aktivis en la Urala Esperantista Societo, plenumis taskojn de ĝia komitatano (1988-1991, 1998 -2001) kaj prezidanto (1999-2001). En 2003 li iniciatis novformatan ural-siberian esperantistan renkontiĝon EsPrimo (Esperantista Primavera), kiu dum la pasinta jardeko renomiĝis en Rusio kiel sukcesa manifestiĝo de kunagadaj laborformoj ene de grandega regiono.

La 4-an de junio 2007 en Jekaterinburgo fondiĝis junulara esperantista klubo “Arĝenta flamo” (2007-2017), al kiu la geedzoj Kudrjavcev tuj aliĝis, trovante en la jungeneracia medio novajn inspirojn kaj stimulojn. Sen ilia zorga kaj senlaca protektado la nova kolektivo ne povus tiel rapide kaj sukcese evolui.

Adiaŭa forumo iĝis por Viktoro Kudrjavcev la 10-a EsPrimo, ĉar unu monaton li ne ĝisvivis la jubilean kunvenon de ural-siberiaj esperantistoj, kiuj dum tiuj tri majaj tagoj multe sentis mankon de li. La

1-an de majo 2014 membroj de la esperantista klubo “Arĝenta flamo” dum la regiona renkontiĝo EsPrimo omaĝis al Viktoro, organizinte kortuŝan memordesperon, dum kiu brulis kandeloj, sonis paroloj de liaj geamikoj el diversaj urboj, oni rememoris lin kiel interesan homon, patriotan civitanon, edzon, amikon, esperantiston. Krom tristo tra la kandelaj flamoj flagris la nereala sento de lia ĉeesto inter la EsPrimanoj, kvazaŭ li nur por momento forlasis ĉiujn por tuj reveni rapidpaŝe, sprite saluti ĉeestantojn en sia neripetbla maniero kaj deklami sian ŝatatan poemon de Julio Baghy “Estas mi esperantisto” aŭ trafe aŭdigi novan gajan ŝercon aŭ aforismon el sia senfunda kolekto de saĝaj pensoj. Se li povus reveni, li dezirus al la vivantoj pace “ĝui ĉi tiun mirindan mondon de Esperanto”, kiun li mem tra la jaroj spertis plenanime, ĝue kaj senrezerve.

Majo 2014

Vladimir Opletajev

Mi deziras al vi ...

Mia unua scio pri Esperanto estis negativa: infanaĝe mi legis en iu libro, ke Esperanto estas “mortnaskita lingvo, destinita al fiasko”.

Komenco de mia konatiĝo kun Esperanto rilatas al la 70-aj jaroj, kiam estante studento de Politekniko, mi frekventis la urban bibliotekon pri fremdaj lingvoj por okupiĝi pri la angla (tiam modo de multaj studentoj). Foje en la salonon venis homoj, kiuj anoncis pri okazonta prezento kaj unua leciono de Esperanto. Mi certe miris, ke la “mortnaskita lingvo” tamen vivas. Evidente la prelego impresis min, ĉar mi decidis nepre ellerni Esperanton, “tiom facilan lingvon”, des pli ke la angla malbone enkapiĝis.

Ekde la komenco la lernado de Esperanto plaĉis al mi, ĝi estis kvazaŭ facila rebuso, kie oni povas montri lertecon de sia intelekto. Mi volonte vizitis la lecionojn.

Post la fino de elementa kurso oni proponis al mi viziti SEJTon. Tiusomere en 1976 ĝi okazis apud la urbo Tiĥvino, en Leningrada provinco. En pitoreska arbaro kaj preskaŭ sovaĝa naturo kolektiĝis ĉirkaŭ 300 personoj – reprezentantoj de diversaj urboj de la tuta grandega Sovetunio. Plezure pasiginte miajn somerajn feriojn en mirinda Esperanto-kompanio, mi serioze kaj porlonge “infektiĝis” kaj

engaĝiĝis en esperantistan movadon. Kiajn belajn revojn donacis la juneco kaj kiun agoavidon mi havis tiam!

Reveninte hejmen, mi tuj organizis Esperanto-kurson malgraŭ ke mi ne povis flue paroli kaj tute ne sciis instrui! La sorto decidis min ekzameni. Kun mia esperantista grupo mi vizitis regionan esperantistan renkontiĝon kaj dum solena malfermo la organizantoj vokis min al mikrofono por salutparoli. Mi ĝis nun memoras tiujn dudek paŝojn al la mikrofono – ili estis por mi kvazaŭ paŝoj al eŝafodo! En mia cerbo frapis: “Post kelkaj sekundoj miaj gelernantoj ekvidos, ke ilia instruisto ne scias flue paroli! Terure!!” Eble pro tia nervostreĉo okazis tute male - mi prenis la mikrofonon kaj improvizis tute fluan salutparolon, ke oni eĉ aplaŭdis!

Tiel startis mia aktiva esperantista vivo. Mi partoprenis regionajn renkontiĝojn kaj somerajn Esperanto-tendarojn, iĝis prezidanto de esperantista klubo, mem organizis Esperantajn aranĝojn, komencis internacian korespondadon... Al miaj unuaj 30 leteroj respondis nur 6 personoj, sed mi ĝojas kaj dankas la sorton, ke inter ili estis Ralf Jalming el Gotenburgo, Svedio, kun kiu mi amikas jam 30 jarojn!

Mia unua vizitita internacia aranĝo estis TEJO-Kongreso en Krakovo, kaj la vojaĝo en Pollandon en 1987 (kiam Esperanto havis la 100-jaran jubileon) estis mia unua eksterlanda vojaĝo. Min tiam tre impresis la fakto, ke 1000 partoprenantoj el 50 landoj tute libere interparolis kaj komprenis unu la alian sen tradukistoj!

Aparta direkto de mia agado estis koresponda Esperanto-kurso. Mi publikigis centojn da artikoloj pri Esperanto en gazetaro tra la tuta lando. Rezulto de tiuj publikaĵoj estis centoj da korespondaj kursanoj. La kurso funkciis preskaŭ 20 jarojn! Ĝuste por tiuj korespondaj kursanoj estis elpensita kaj farita modesta bulteno sub la titolo “Komencanto”, kiu dum dek jaroj kreskis el “gazeto por korespondaj kursanoj...” al la

“internacia revuo por komencantaj aŭtoroj kaj komencantaj esperantistoj”.

Cetere mia intereso pri Esperanto ne estingiĝis dum la jaroj de mia armeservado. Mi devas rakonti pri kurioza okazo, kiam mi (tute senpermeso) forlasis la garnizonejon por almenaŭ dum kelkaj tagoj partopreni la vican SEJTon, kiu okazis tiusomere en Uzbekio apud la urbo Taŝkento. Nun jam mi komprenas, ke tiam mi simple haste veturis al la grava vivevento, ĉar ĝuste tie mi konatiĝis kun mia estonta edzino, juna kaj entuziasma Raja – aktivulino el la Esperanto-klubo el Samarkando. Ni fariĝis Esperanto-familio kaj kune daŭrigis poresperantan aktivadon, redaktante kaj eldonante la revuon, okupiĝante pri la lingvoinstruado, organizante regionajn renkontiĝojn, partoprenante UKojn kaj aliajn internaciajn aranĝojn.

Por mi Esperanto estas ne nur lingvo, sed granda, varia, multkolora, mirinda kaj neripetebla mondo! Ĝi sendube pliriĉigas vivon de ĉiuj, kiuj trafas kaj restas en tiu ĉi mondo. Mi deziras al vi ĝui la vivon de tiu ĉi mondo!

Decembro 2007

Viktoro Kudrjavcev

La PDF-dosieron vi povas elŝuti ĉe la grupo VK:

[Esperanto en Jekaterinburgo](#)

[Esperanto en Surguto](#)

<https://vk.com/ekaterinburgo>

<https://vk.com/club59616356>

Ni dankas ĉiujn geamikojn de Viktoro, kiuj memoras lin kaj atendas viajn komentojn, reeĥojn, rememorojn.

Arkivo de la skanitaj numeroj de la revuo "Komencanto": <https://komencanto.ru/>.
Ĉiujn numerojn de la revuo ciferigis novosibirska esperantisto Stanislav Katsko.

Raja Kudrjavceva komencanto.r66@ya.ru

Vladimir Opletajev surborde@mail.ru

Pavel Veselov pav.tmn@gmail.com

© Raja Kudrjavceva

Jekaterinburgo – Tjumeno – Surguto

Majo 2024